

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **V. C. N.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2025, č. j. OAM-1712/BA-BA01-HA15-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2025, č. j. 17 Az 8/2025-23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce pochází z Vietnamu. V řízení před žalovaným uvedl, že se obává návratu do vlasti, neboť má velké dluhy a s tím související strach z věřitelů, a dále s ohledem na to, že v minulosti napsal na Facebook text kritizující tamější vládu. Tento příspěvek později někdo smazal, a žalobce proto nemůže toto tvrzení prokázat. Podle žalovaného ani jeden z těchto důvodů nenaplnuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobce se bránil žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl. Původcem pronásledování mohou být podle soudu i soukromé osoby (věřitelé), avšak za podmínky,

že veřejná moc v zemi původu není způsobilá zajistit jednotlivci ochranu. V daném případě žalovaný prokázal (Informací MZV ze dne 1. 2. 2024, půjčky, úvěry a lichva), že ve Vietnamu existuje dostatečná ochrana dlužníka. Z výpovědi žalobce plyne, že se neobrátil na příslušné orgány v zemi původu, a tuto ochranu tedy nevyužil. Pokud jde o zveřejnění textu na sociální síti, měl soud toto tvrzení za účelové. Žalobce jinak sám uváděl, že nikdy nebyl politicky aktivní, neměl žádné potíže se státními orgány ani bezpečnostními složkami. Je zjevné, že neměl žádné potíže ani se svým vycestováním z Vietnamu. Tyto závěry lze vztáhnout i na úvahy týkající se doplňkové ochrany, neboť je zřejmé, že žalobci nehrozí nebezpečí vážné újmy. Konečně obстоjí i úvahy žalovaného týkající se humanitárního azylu, neboť žalobce je dospělou, zdravou a práce schopnou osobou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že se krajský soud odklonil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce intenzity odůvodněného strachu z pronásledování a nebezpečí závažné újmy.

[4] Stěžovatel konkrétně namítl, že se soud nedostatečně vypořádal s námitkou nesprávně zjištěného skutkového stavu. To se přitom týká jak neudělení azylu, tak doplňkové ochrany i humanitárního azylu. Pro závěry žalovaného chybí dostatečné důvody a pokud jde o nepřiznání humanitárního azylu, které je založeno na správní úvaze, chybí v rozhodnutí žalovaného uvedení hledisek a kritérií, k nimž přihlédl. Jestliže krajský soud k těmto vadám nepřihlédl, zatížil napadený rozsudek nezákonností. Stěžovatel proto navrhl, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil obdobné námitky jako v žalobě. K nim se žalovaný již vyjádřil dostatečně a neshledává důvodu na nich cokoli měnit. Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu shromáždil dostatečné podklady a nedopustil se nezákonnosti. Stěžovatel neměl v zemi původu žádné problémy, pouze uváděl, že chce žít na území ČR, pracovat a vydělávat prostředky na splácení dluhu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by byl vystaven pronásledování nebo hrožící vážné újmě. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může

pokračování

jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Sám stěžovatel spatřoval přijatelnost kasační stížnosti v tom, že se měl krajský soud odchýlit od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud jde o hodnocení intenzity obav žadatele o mezinárodní ochranu. Na podporu tohoto tvrzení však stěžovatel neodkázal na žádná konkrétní rozhodnutí, od nichž se krajský soud údajně odchýlil, a kasační soud ani takovou vadu napadeného rozsudku neshledal.

[8] Posouzení intenzity obav žadatele o mezinárodní ochranu je primárně věcí konkrétních skutkových zjištění, ostatně proti nim míří i jednotlivé stěžovatelovy kasační námitky, v nichž zpochybňuje zjištěný skutkový stav a tvrdí nedostatek důvodů pro rozhodnutí. Tyto skutečnosti však nemohou představovat důvod, pro který by kasační stížnost přesahovala vlastní zájmy stěžovatele; krajský soud se při posouzení těchto otázek od dosavadní judikatury nikterak neodklonil, ani se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Pokud jde obecně o vadu rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, existuje k ní rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu (například usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, č. 1566/2008 Sb. NSS, rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107; ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76; ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73; ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74; dále viz rozsudky NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46; ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53; ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018 - 23; či ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Z ní vyplývá že nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud (správní orgán) řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení, nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z uplatněných námitek. Napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného však požadavky na přezkoumatelnost splňují.

[10] Namítá-li pak stěžovatel nedostatek skutkových zjištění, také k těmto otázkám existuje rozsáhlá judikatura, s níž je napadený rozsudek v souladu. V řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je povinen prokazovat jednotlivé skutečnosti primárně žadatel, žalovaný je pak povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 - 58; nebo ze dne 11. 6. 2021, č. j. 1 Azs 20/2021 - 37). Informace o zemi původu pak musejí být vždy relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, jakož i transparentní a dohledatelné (viz rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71; nebo ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Rovněž při posuzování této otázky krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou.

[11] Konečně k důvodům udělení humanitárního azylu a k výkladu pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ existuje také ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48; rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS; ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, č. 3200/2015 Sb. NSS; nebo ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 Azs 114/2018 - 30, č. 3751/2018 Sb. NSS). Z ní vyplývá, že humanitární azyl lze udělit „např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“. Krajský soud v souladu s tím uzavřel, že o žádnou z uvedených situací se ve stěžovatelově případě zjevně nejedná (body 24 a 25 napadeného rozsudku).

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS; a obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2025

Ivo Pospíšil
předseda senátu